

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 68.632 van 6 oktober 1997
in de zaak A. 55.215/IX-49.**

In zake : Ivo BERGHMANS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. DE MEY,
kantoor houdende te VILVOORDE,
Heldenplein 18

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Pensioenen.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 16 december 1993 werd ingediend namens Ivo BERGHMANS, door zijn raadsman J. DE MEY, advocaat te Vilvoorde, om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 11 oktober 1993 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 17 januari 1991 van de commissie voor vergoedingspensioenen ongegrond wordt verklaard, beslissing die verzoeker werd aangezegd op 27 oktober 1993;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 7 november 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 september 1997;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. DE MEY, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-auditeur J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Ivo BERGHMANS, eerste wachtmeester bij de Rijkswacht, vraagt op 25 mei 1989 een vergoedingspensioen aan wegens een pijnlijk letsel en litteken aan de linker onderarm ten gevolge van een inenting van het B.C.G.-vaccin op 10 oktober 1988 door de gebiedsgeneesheer van de Rijkswacht.

1.2. De Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst acht het letsel aanrekenbaar, maar "zonder blijvende gevolgen".

1.3. De commissie voor vergoedingspensioenen wijst op 17 januari 1991 de pensioenaanvraag af omdat het letsel geen aanleiding geeft tot een invaliditeitspercentage.

1.4. Verzoeker komt van die beslissing in beroep op 26 maart 1991. Hij voert aan dat de complicaties van de inenting werden onderschat, dat hij zich sinds het onderzoek door de G.G.D. nog herhaaldelijk heeft moeten laten verzorgen en dat de blijvende invaliditeit op 10 pct moet worden geraamd. Bij de beroepsakte wordt een attest van 15 maart 1991 van Dr. R. BERCHTHOLT gevoegd.

1.5. In zijn protocol van 14 december 1992 raamt het beroepscollege van de G.G.D. de invaliditeit per 1 mei 1989 op 0 pct.

1.6. Tijdens de zitting van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen van 11 oktober 1993 legt de raadsman van verzoeker, benevens een bundel, een conclusie en een aanvullende conclusie neer waarin hij o.m. betoogt dat zijn cliënt met het letsel nog steeds problemen heeft en geregeld verzorging nodig heeft.

1.7. In haar beslissing van 11 oktober 1993 verklaart de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen het beroep ongegrond en bevestigt ze de beroepen beslissing van 17 januari 1991.

De uitspraak van de beroepscommissie wordt in het bijzonder verslag als volgt gemotiveerd :

"Aangezien het Medisch College van Beroep na nieuw onderzoek eveneens de aanrekenbare invaliditeit op 0 % heeft geschat zoals werd vermeld in de aangevochten beslissing en de C.B.V.P. zich bij deze bespreking en conclusie aansluit".

1.8. Het is van deze beslissing dat de vernietiging wordt gevorderd;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn enig middel aanvoert "dat de summiere en oppervlakkige

bewoordingen waarmee de bestreden beslissing wordt gemotiveerd van die aard zijn dat geen enkel antwoord wordt verstrekt op de in de conclusies en de erbij gevoegde medische attesten geformuleerde argumenten, wat een schending van de rechten van de verdediging uitmaakt"; dat hij er verder op wijst dat in zijn conclusies werd uiteengezet dat hij na de beweerde consolidatie nog problemen heeft gekend en diende verzorgd te worden, dat de wonde aan de linker onderarm nog steeds niet geheeld was en zodanige pijn veroorzaakte dat hij de afgelopen jaren gedurende meerdere periodes arbeidsongeschikt is geweest, en dat het derhalve, in tegenstelling tot wat de commissie in eerste aanleg aannam, duidelijk om een letsel met blijvende gevolgen ging.

2.2. Overwegende dat de verwerende partij verklaart zich, wat de gegrondheid van het middel betreft, te gedragen naar de wijsheid van de Raad van State;

2.3. Overwegende dat verzoeker voor de beroepscommissie deed gelden dat in eerste aanleg ten onrechte werd aangenomen dat het letsel geconsolideerd was en geen blijvende gevolgen had, waaromtrent een attest van Dr. R. BERCHTHOLT werd voorgebracht waarin deze erop wees dat het letsel op het ogenblik van het onderzoek van de geneesheer-expert van de G.G.D. nog niet gestabiliseerd was;

2.4. Overwegende dat alhoewel uit het protocol van 14 december 1992 blijkt dat van de grief van verzoeker en van het attest van Dr. R. BERCHTHOLT kennis werd genomen, het beroepscollege van de G.G.D. niet op deze argumentatie is ingegaan en dat in de gerechtelijk-geneeskundige bespreking ter verantwoording van de raming enkel wordt vermeld dat men "het invaliditeitspercentage van 0 pct. behoudt";

2.5. Overwegende dat om aan te tonen dat het letsel blijvende gevolgen had, in de aanvullende conclusie werd uiteengezet dat betrokkene nog steeds ernstige hinder ondervond van de verwikkelingen ten gevolge van de inenting op 10 oktober 1988, dat de wonde aan de linker onderarm nog steeds niet was geheeld en zodanige pijn veroorzaakte, dat het onmogelijk was om de dienst naar behoren uit te voeren en dat betrokkene de afgelopen twee jaar als gevolg hiervan arbeidsongeschikt was geweest van 1 tot en met 4 juni 1992, van 3 tot en met 18 augustus 1992, van 8 juni tot en met 10 augustus 1993 en van 30 augustus tot en met 9 september 1993, wat met medische attesten werd gestaafd; dat de overgelegde getuigschriften melding maken van pijn in de linker onderarm en als de vermoedelijke oorzaak ervan de T.B.C.-inenting in 1988 aanwijzen;

2.6. Overwegende dat de beroepscommissie nagelaten heeft de door verzoeker opgeworpen betwisting in verband met de consolidatie en de blijvende gevolgen van het letsel te onderzoeken en dat door zich gewoon aan te sluiten bij de conclusies van het beroepscollege van de G.G.D., waarin evenmin op verzoekers verweer was ingegaan, de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen haar beslissing niet naar behoren met redenen heeft omkleed; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 11 oktober 1993 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, waarbij het beroep van Yvo BERGHMANS tegen de beslissing van 17 januari 1991 van de commissie voor vergoedingspensioenen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde commissie van beroep voor vergoedingspensioenen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes oktober 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.